

Производството е по реда на чл.72, ал.1 ЗМВР.

Образувано е по жалба на Б.Т.Б. чрез процесуалния си представител срещу Заповед за задържане рег.№ 12663з-74/28.04.2022г., издадена от М.С.Б. – разузнавач в сектор 01 на отдел 10 при ГДБОП-МВР, на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/. Съгласно мотивите на обжалваната Заповед за задържане на 28.04.2022г., 06,15 часа, в гр.София, жалбоподателят Б.Т.Б. бил задържан заради наличието на данни, че е извършил престъпление по чл.321, ал.2 и ал.3 вр. ал.1 НК и чл.159б вр. чл.159, ал.1 НК – предмет на ДП № 19/2021г. по описа на СО-СП.

Жалбоподателят оспорва заповедта за задържане като твърди, че същата била незаконосъобразна поради липса на мотиви и издадена в противоречие с целта на закона. Твърди, че жалбоподателят не попадал в кръга на лицата по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР – същият бил свидетел по досъдебното производство, което изключвало вероятността да е извършител на престъплението, за което било образувано наказателното дело. В жалбата се твърди, че при издаването ѝ били допуснати съществени нарушения на процесуалния закон – заповедта не била мотивирана. Моли съда да постанови решение, с което да отмени Заповед за задържане рег.№ 12663з-74/28.04.2022г., издадена от М.С.Б. - разузнавач в сектор 01 на отдел 10 при ГДБОП-МВР, като неправилна и незаконосъобразна. Претендира за присъждане на направените разноски по делото.

Жалбоподателят Б.Т.Б. се явява в съдебно заседание чрез процесуалния си представител, поддържа депозираната жалба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът М.С.Б. – разузнавач в сектор 01 на отдел 10 при ГДБОП-МВР, се явява в съдебно заседание с процесуалния си представител като оспорва жалбата. Твърди, че заповедта за задържане е законосъобразна и издадена във връзка с целта на закона, както и с разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, а при издаването ѝ са спазени материалноправните и процесуални предпоставки, изискуеми към относимото правно основание. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и незаконосъобразна. Претендира да му бъдат присъдени направените по делото разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение при евентуално уважаване на жалбата.

Съдът приема за установено:

По допустимостта на жалбата:

Съгласно чл.149 АПК вр. чл.72, ал.4 ЗМВР жалбата срещу заповедта е входирана в Софийски районен съд на 03.05.2022г. - в законния срок, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана.

Съдът приема за установено:

С Определение № 666/13.04.2022г., постановено по ЧНД № 20221050201294 по описа на Специализирания наказателен съд, XX състав, е

дадено разрешение на полицейски орган да извърши претърсване и изземване в недвижим имот, обитаван и ползван от жалбоподателя Б.Т.Б., с оглед приобщаване на вещи, относими към предмета на разследване по ДП № 19/2021г. по описа на СО-СП, пр.пр.№ 1891/2020г., водено за престъпление по чл.321, ал.2 НК.

На 28.04.2022г. е издадена Заповед за задържане рег.№ 12663з -74 от М.С.Б. – разузнавач в сектор 01 на отдел 10 при ГДБОП-МВР, въз основа на която в 06,15 часа на 28.04.2022г. е задържан Б.Т.Б., на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР.

На същата дата, за времето от 06,30 часа до 10,25 часа, в присъствието на жалбоподателя, е извършено претърсване и изземване в жилище, находящо се в гр.София, ... като са иззети вещи от значение на делото – доказателства по ДП № 19/2021г. по описа на СО-СП, пр.пр.№ 1891/2020г.

Отново на 28.04.2022г., за времето от 11,20 часа до 12,45 часа, в присъствието на Б.Т.Б., е извършено претърсване и изземване в офисно помещение, находящо се в гр.София, административната сграда на НДК, ет.12, офис 10, ползвано от Боянов, в резултат на което са иззети вещи от значение за воденото ДП № 19/2021г. по описа на СО-СП, пр.пр.№ 1891/2020г.

Видно от представените в хода на съдебното производство доказателства по отношение на компетентността на издалия заповедта за задържане /Удостоверение с УРИ 1266р-13567:23.05.2022г., издадено от ВПД Директор на ГДБОП/, М.С.Б. – разузнавач в сектор 01 на отдел 10 при ГДБОП-МВР - е държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1, предл.първо вр. чл.57, ал.1 ЗМВР. При това положение като служител на СДВР ответникът притежава качеството на полицейски орган, респективно и правомощието да налага мерки по реда на [чл.72 от ЗМВР](#). Съдът приема, че Заповед за задържане рег.№ 12663з-74/28.04.2022г. е издадена от оправомощено за това действие длъжностно лице по смисъла на чл.57, ал.2 ЗМВР. Заповедта за задържане е издадена в предписаната в [чл.74, ал.1 от ЗМВР](#) писмена форма и съдържа посочените в ал.2 от същата разпоредба задължителни реквизити.

Съгласно [чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР](#), полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Заповедта по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР за срок до 24 часа се явява принудителна административна мярка, която цели чрез задържането да се предотврати възможността конкретното лице да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпления или да се укрие. Задържането, като принудителна административна мярка, се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. Тя е и с цел – предприемане на действия по разследване срещу вероятен извършител на престъпление. Разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР предполага наличие на данни, от които

да се направи обосновано предположение за обвързване на конкретно лице с извършване на престъпление и за наличието на обективна необходимост от прилагане на принудителната административна мярка, като тази ПАМ е с превантивна функция - цели да се попречи на конкретното лице да извърши друго престъпление, да се укрие или да осуети наказателно преследване.

В случая тези критерии не са спазени, изхождайки дори от обстоятелството, че макар по делото да са приобщени веществени доказателства от значение за наказателното производство по ДП № 19/2021г. по описа на СО-СП, пр.пр.№ 1891/2020г., които са се намирали в обитавани и ползвани от жалбоподателя помещения, жалбоподателят е в качеството на свидетел, но не и на вероятен извършител на престъпление по чл.321, ал.2 НК.

В случая при извършване на процесуално-следствените действия по претърсване и изземване не намира приложение и на хипотезата на чл.161, ал.2 НПК - неотложност на извършените действия по разследване, чиято законосъобразност да бъде проверена от съдебния орган след тяхното провеждане - с Определение № 666/13.04.2022г., постановено по ЧНД № 20221050201294 по описа на Специализирания наказателен съд, XX състав, е дадено разрешение на полицейски орган да извърши претърсване и изземване, като разрешението е дадено в сравнително голям интервал от време преди извършване на разрешените процесуално-следствени действия – 15 дни. По делото не са приложени доказателства от страна на административния орган, от които да е видно дали в рамките на този интервал от време разследващият орган категорично е изключил от кръга на извършителите на престъплението – предмет на ДП № 19/2021г. по описа на СО-СП, пр.пр.№ 1891/2020г. – жалбоподателя, но самият факт, че макар в резултат на проведените претърсвания от помещения, обитавани и ползвани от Б.Т.Б., да са иззети вещи, относими към извършеното престъпление, Тодоров да е единствено свидетел в наказателното производство, индикира съпричастност в известна степен към престъплението, но не и на неговото извършителство. Задържането на Б.Т.Б. не може да бъде обосновано с извършените претърсвания и изземвания, предварително разрешени по реда на чл.164, ал.3 НПК от съдия при СпНС.

Отделно от това в заповедта за задържане са посочени правни квалификации на престъпления извън обхвата на ДП № 19/2021г. по описа на СО-СП, пр.пр.№ 1891/2020г. Вярно е, че за прилагането на задържането като принудителна мярка по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, но когато е посочено че същите са относими за престъпление по конкретен текст от НК, а в действителност данните са за друг – различен текст от НК, това съществено нарушава правото на защита на задържаното лице и обосновава незаконосъобразност на издадената заповед за задържане /Решение № 4094 от 17.06.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 7988/2021 г./.

Съгласно [чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България /КРБ/](#) всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на [чл.30, ал.2 КРБ](#) предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно [чл.30, ал.3, изр.1 КРБ](#) единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт.

В съответствие с чл.5, §1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г. /, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /ЕКПЧ/, всеки има право на свобода и сигурност. Тази разпоредба защитава физическата свобода на лицето, която Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ разглежда заедно с правата по [чл.2](#), [чл.3](#) и [чл.4 ЕКПЧ](#) като първите по степен сред основните права, които защитават физическата сигурност на лицето.

След прогласяването му и за да го гарантира, [чл.5, §1, изр.2 ЕКПЧ](#) постановява, че никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в б. "а" - б. "f" случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. В юриспруденцията на ЕСПЧ трайно са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по [чл.5, §1, изр.2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ](#), чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими /решение на ЕСПЧ от 22.02.1989 г. по дело С. v I., жалба № 11152/84 - § 41/. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така и от материалноправна страна.

В случая не са представени никакви доказателства, че съществува вероятност задържаното лице да се укрие или да извърши престъпление.

При това положение заповедта за налагане на ПАМ превишава и целта на закона, поради обстоятелството, че липсват данни за извършено от жалбоподателя престъпление, което да налага задържането му за срок от 24 часа.

При липсата на изложени фактически обстоятелства, не може да се направи и извода че в случая приложената ПАМ оправдава законовите цели за задържане – обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Като се има предвид целта на издаване на административния акт, нарушен е принципът на съразмерност по [чл. 6 АПК](#), тъй като правата и законните интереси на задържания са засегнати в много по-голяма степен от необходимото

/арг., [Решение № 13336 /24.10.2012 г.](#) по адм. д. № 13969/2011 г. на ВАС, V отд., [решение № 3475 /09.03.2012 г.](#) по адм. д. № 5290/2011 г. на ВАС, V отд., [решение № 4768 /02.04.2012 г.](#) по адм. д. № 6326/2011 г. на ВАС, V отд./.

Поради тези причини съдът намира, че жалбата срещу Заповед за задържане рег.№ 126633-74 от М.С.Б. – разузнавач в сектор 01 на отдел 10 при ГДБОП-МВР, е основателна и следва да бъде уважена.

Предвид изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски по делото – такива се дължат. Съдът приема, че направеното възражение за прекомерност на претендираните разноски е неоснователно – процесуалната защита на жалбоподателя се изразява както в подаване на въззивната жалба, така и в явяване на процесуалния представител в проведените съдебни заседания, за да осъществи в пълнота възложените с договора за правна защита и съдействие права. Поради тази причина на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 600 лв.